

החל לכתחוב וינבעו מפי עטו מבועי חכמה ומוסר בעניינים שונים נמתחו על חכילות חביבות של ניר, אבל הוא רצה כי גם המדריכים ידעו בשום אופן כי הוא המחבר, לכן העתיקו כל גליוון לפי הגדפסה בפניהם שיוודפס איזה מהחידושים, אם לא היה יכול להסתיר את שמו טוב היה לו ההעדר.

שנוודע להמדריכים לא רצה לשנות מכל האפניהם הקודמים למן, עלי זה לפני שלשים שנה, שהרב הגאון המפורסם ר' צבי שליז שליט"א מ"ס ידיו אמונה, ש"ח של תלמידי חכמים, ועוד] שלח לפה את קונטראסו מעשיו באמרו: 'טוב לי שידעו פעם אחד משידעו שתי פעמים'. ובאותו 'תמי צביה', בענין ס"ס, אל הגאון האדיר מהר"ם אויערבך זצ"ל מ"ס אמר בינה' למן ישם את עינו עליו וייחוה את דעתו, מסר הגר"ם — מחוסר הפנאי — את הקונטרס לידי אדמו"ר לעין בו, ואדמו"ר השיב בארכאה בחrifות ובקיאות, ויתן את תשובה לידי אבי בעל הקונטרס, הרב"ץ שליז ז"ל, מבלי לקרוא את שמו על דבריו ויפקד עליו שלא יגלה לבנו כי ממנו הוא, והגר"ץ הנ"ל אשר התפעל מאד מהתשובה ויכיר בה עקבות גאוניות מצינה, התאהה מאד לדעת את בעלייה, ויבטיח שאם ירצה לגנות את שמו ידפיס את כל התשובה יחד עם קונטרסו, ולא הסכים אדמו"ר לזה בשום אופן. ואח"כ כשנוודע להר"ץ מאדמו"ר התעלסו באהבים

ומלבד ההסתור והצניעות במעלותיו, אהב מאד את הבדיקות וההתרחק בחריפות מכתבי ידידות.

בני אדם, בכלל. לכן היה מתחבא ומסתתר במחבואות ומסתרים שעומם התעמק בעיון נפלא בקדושה וטהרה באהבה ודבקות נפלאה בפניהם, והנסתרות מהנתנו שעשה והשיג שם — מי יודע?

וככל הבא לטהר מסיעין אותו — תלמידיו לא דברו מעולם בשום לספר ולתאר את גדולתו ערכו, וכן לא בקשו מעולם לאروب, להזהר ולהתבונן על מקומות מחבויאו בנפול עליהם חחת אלהים מפני קדושתו.

וכאשר לא הי' יכול להוציא זה לפועל בטל את חptrו [וע"כ נסתבר מזה שגם לא סיידם בחיו, באופן שהיו מוכשרים לדפוס], וכן אם נזדמן לפעים שיוודפס איזה מהחידושים, אם לא היה יכול להסתיר את שמו טוב היה לו ההעדר.

זה לפני שלשים שנה, שהרב הגאון המפורסם ר' צבי שליז שליט"א מ"ס ידיו אמונה, ש"ח של תלמידי חכמים, ועוד] שלח לפה את קונטראסו מעשיו באמרו: 'טוב לי שידעו פעם אחד משידעו שתי פעמים'. ובאותו 'תמי צביה', בענין ס"ס, אל הגאון האדיר מהר"ם אויערבך זצ"ל מ"ס אמר בינה' למן ישם את עינו עליו וייחוה את דעתו, מסר הגר"ם — מחוסר הפנאי — את הקונטרס לידי אדמו"ר לעין בו, ואדמו"ר השיב בארכאה בחrifות ובקיאות, ויתן את תשובה לידי אבי בעל הקונטרס, הרב"ץ שליז ז"ל, מבלי לקרוא את שמו על דבריו ויפקד עליו שלא יגלה לבנו כי ממוּן הוא, והגר"ץ הנ"ל אשר התפעל מאד מהתשובה ויכיר בה עקבות גאוניות מצינה, התאהה מאד לדעת את בעלייה, ויבטיח שאם ירצה לגנות את שמו ידפיס את כל התשובה יחד עם קונטרסו, ולא הסכים אדמו"ר לזה בשום אופן. ואח"כ כשנוודע להר"ץ מאדמו"ר התעלסו באהבים

ובשנים הקודמות בעת כתבו את כתבי הרבים והעצומים, היה מסגיר את עצמו על מסגר עד כלותו, גם בעיניו וקראו בכתביו הקודמים היה מסתגר ומתחבא לבל יודע שיש לו חידושים.

בשנת התרנ"ט קיבל אדמו"ר שאלה אחת על דבר יורשה שרבו עליה שני אחים בבמבי, ויען כי במקומות מהם אינם יודעים רק את הראשון לציון ה'חכם-באשי' לכן שלח אל ידיד נעריו הרה"ג הראש"ל רבי י"ש אלישר זצ"ל, בבקשת שיקיים את הפסק בחתימתו. והוא לא חף לחתום על הקיום בלחתי אם יחתום אדמו"ר את שמו על התשובה, ויכתוב אדמו"ר את שמו — באבדו עצה, מפני עינוי הדין — בשם 'צבי בן יעקב' שבאמת כן הוא שמו, וגם אין לחשוב בזה עליון.

כאשר חptrו מנכבדי אחינו הספרדים להדפיס ספר התעזרות ליקימת חוות לילה, בקשوا את אדמו"ר כי יוסיף גם הוא דברים אחדים ויהי אך